

WALT DISNEY
CLASSICS

Mary Poppins

PERSONATGES

1. Mary Poppins 1:
2. Mary Poppins 2:
3. Jane 1:
4. Jane 2:
5. Michael 1:
6. Michael 2:
7. Senyor Banks:
8. Senyora Banks:
9. Alice (criada):
10. Bert:
11. Mainadera:
12. Oncle Albert:
13. Escuraxemeneies 1:
14. Escuraxemeneies 2:
15. Escuraxemeneies 3:
16. Policia:
17. Banquer 1:
18. Banquer 2:
19. Vilatà 1:
20. Vilatà 2:
21. Vilatà 3 (indi):
22. Vilatà 4 (esquimal):
23. Vilatà 5 (xinès):
24. Vilatà 6 (africà):
25. Senyora Corry – dona dels ocells:

ESCENA 1^a

(Som al parc. Dos escuraxemenies asseguts en un banc, i gent passejant. Apareixen la Jane i el Michael, que s'amaguen. Apareix la mainadera.)

Mainadera: Jane! Michael! On sou? Voleu fer el favor de sortir d'una vegada? Ja n'hi ha prou d'aquest color!

(La Jane i el Michael no paren de riure i la maiadera pregunta a la gent que va pel carrer.)

Mainadera: Perdoni, no ha vist pas a un nen i una nena corrents per aquí?

Vilatà 1: Senyora... aquest parc és ple de nens i nenes...

Mainadera: Perdoni, no haurà vist passar...

Vilatà 2: ...un nen i una nena?

Mainadera: Sí!

Vilatà 2: Són més o menys d'aquesta alçada?

Mainadera: Sí, sí!

Vilatà 2: Un portava una samarreta i l'altre una gorra?

Mainadera: Sí, sí, sí!!!

Vilatà 2: Doncs no, no els he vist pas.

Escura-xemeneies 1: Psst, psst.... senyora...

(L'escura-xemeneies fa un senyal a la mainadera indicant on són els nens)

Mainadera: Jane, Michael! us estic veient! Sortiu i veniu cap a aquí!

Michael: Bocamoll!

Jane: Per què li ha hagut de dir?

(Els nens treuen la llengua al senyor i s'acosten a la mainadera.)

Mainadera: Nens, ja estic cansada que cada dos per tres fugiu del meu costat i us amagueu.

Prou de fer dolenteries! D'acord? *(Els nens no li fan massa cas.)* D'acord?

Jane i Michael: D'acord!

Mainadera: Bé, doncs ara podríem anar cap a...

(En el moment que es gira, els nens surten corrent cap a una altra banda.)

Mainadera: Però... Voleu venir cap a aquí! Nens!!!

(Marxa darrere seu. Entra en Bert.)

Escura-xemeneies 2: Bert! Ei, Bert!

Bert: Hola nois! Què feu per aquí?

Escura-xemeneies 1: Ens estem prenent uns minuts de descans.

Escura-xemeneies 2: Portem treballant des de les sis del matí.

Bert: Déu n'hi do... I de què reieu tant quan he arribat?

Escura-xemeneies 1: De la mainadera dels Banks. Els nens fugen d'ella.

Escura-xemeneies 2: Cada dia li fan més la guitza.

Bert: Ai, aquests nens... En el què va de mes ja han tingut cinc mainaderes...

Escura-xemeneies 2: Doncs aquesta no els durarà massa més...

Escura-xemeneies 1: Mireu, ja torna...

(Entra la mainadera.)

Mainadera: No puc més... no puc més...

Bert: Senyora, la puc ajudar en alguna cosa?

Mainadera: Depèn... és domador de lleons?

Bert: De... de de lleons?

Mainadera: Sí, perquè per domar aquests nens s'ha d'actuar com si fossin feres salvatges!

Bert: Au va, no serà tant!

(Entra el vilatà 1 i el vilatà 2.)

Vilatà 1: Es pot saber qui és el responsable de dos nens impertinents que corren lliures pel parc? M'acaben de tirar pedres al cap!

Mainadera: Ho veu? Són terribles!!!

Vilatà 2: Doncs a mi m'han escupit aigua! Els he vist bevent d'una font, i quan m'he acostat... tota l'aigua per sobre...

(Entra l'escura-xemeneies 3.)

Escura-xemeneies 3: Ei! Que fort! Acabo de veure dos nens dalt d'un arbre llençant pinyes a tothom que passa per sota...

Vilatà 1: Són terribles!

Vilatà 2: Són uns maleducats!

Mainadera: Ho veuen? No hi puc fer res! I quan em veuen, se'n van!

Escura-xemeneies 3: Home, no m'estranya... amb la cara que té!

(Tothom es posa a discutir cridant, fins que entra el policia, que porta els dos nens. Fa anar un xiulet per a què tothom calli.)

Policia: Què és aquest escàndol? A veure si hauré de cridar els anti-disturbis... Algú coneix o té alguna relació amb aquest dos monstres?

Mainadera: Bé... jo... sóc la seva mainadera.

Policia: Doncs miri... crec que els hauria de dur lligats amb una corda i no pas tenir-los pel parc fent de tot.

Mainadera: Jo ja ho intento, però és que...

Policia: Res, acompanyi'm a casa seva, que parlaré amb els seus pares.

Mainadera: Sí, senyor, ara mateix...

(El policia, mainadera i nens marxen per una banda. Els vilatans també marxen.)

Escura-xemeneies 1: “Se va a haver un follón...”

Bert: No sé què dir-te. Quan aquest policia conegui el pare de les criatures...

Escura-xemeneies 2: Va, vinga, anem a treballar...

(Marxen tots de l'escenari.)

ESCENA 2^a

(Som a casa els Banks. Hi ha la criada netejant i taralejant. Entra la senyora Banks.)

Senyora Banks: Has netejat les finestres, Alice?

Criada: Sí senyora. També he tret la pols, he rentat els plats i he preparat el sopar. Com cada dia.

Senyora Banks: Tens raó. No sé perquè t'ho pregunto si sempre ho fas tot i molt bé.

Criada: Sí senyora, jo tampoc ho sé.

(La mare marxa i piquen a la porta.)

Criada: Qui deu ser? És massa d'hora perquè tornin els nens. A no ser que s'hagin escapat, com cada dia.

(Se'n va a obrir la porta.)

Criada: Senyora!!! Hi ha la policia!

Senyora Banks: La policia? Què ha passat? I els nens?

Policia: Estan aquí, senyora Banks, estan aquí. Però fa una estoneta estaven al parc molestant a tothom.

Criada: Com cada dia.

Senyora Banks: No pot ser! I la srta. Dingle? Què n'heu fet, d'ella?

Policia: També la porto amb mi. Està una mica nerviosa.

Criada: Com cada...

Senyora Banks: Alice...

Criada: Sí senyora, a parar taula. *(La criada se'n va.)*

Policia: Bé senyora, jo me'n vaig. Espero que no torni a passar. Passi-ho bé.

(El policia marxa. Els nens estan amb el cap cot.)

Senyora Banks: Senyoreta Dingle, és la no sé quina vegada que els nens se li escapen!

Mainadera: La vuitena, senyora, la vuitena. Però tranquil·la, que ha estat l'última.

Dimiteixo, me'n vaig, aquí es queda amb aquests... animallets.

Senyora Banks: Oh, però no ho pot fer això!

Mainadera: Ah, no? Doncs ja ho he fet. Adéu, fins mai més! (*Marxa.*)

Senyora Banks: Estareu contents! Una altra mainadera que aconseguí que marxi. I a sobre us porta la policia... Què he de fer amb vosaltres?

Jane: Em sap greu, mama.

Michael: Ens portarem més bé.

Senyora Banks: Sí, ja... sempre dieu el mateix. Ja veureu quan arribi el vostre pare...

(*Se sent una veu.*)

Senyor Banks: Hola família!!!

Jane i Michael: El pare!!! (*Intenten marxar.*)

Senyora Banks: Quiets aquí! (*Entra el pare.*)

Senyor Banks: Hola! Quin dia més bonic que fa avui! Tot és esplèndid, el sol brilla, els ocells canten... (*mira les cares*) i alguna de grossa n'ha passat.

Senyora Banks: Mira, no t'enfadis molt, però... la mainadera se n'ha anat.

Senyor Banks: Ah... sí... m'he creuat amb ella. Que anava al cinema, al teatre....?

Senyora Banks: No, George. Se n'ha anat. No tornarà més.

Senyor Banks: Una altra vegada? Nens.....? (*Els nens fan que sí amb el cap.*) No pot ser... Ja en portem cinc en un mes. Tant costa trobar una mainadera que sigui com un general, que sàpiga manar els nens, que són el futur de país! I que no toleri la indisciplina, perquè si no, axò serà un desastre total. Posaré un anunci al diari.

Jane: Papa...

Senyor Banks: Què vols?

Jane: Hem escrit en un paper com volem que sigui la nova mainadera.

Michael: Ja fa temps que el vam fer. Des de la segona, oi, Jane?

Jane: Sí. Volem que sigui carinyosa, que tingui experiència, paciència i clemència.

Michael: I que no tingui berrugues!

Jane: Que sàpiga cantar, jugar i fer pastissos.

Michael: I que no faci pudor!

Senyor Banks: Quin grapat de tonteries! Cantar? Jugar? Au va! A dormir sense sopar!

(*El pare agafa el paper i l'estripa. Els nens marxen tristos.*)

Senyor Banks: I ara, a demanar una mainadera de veritat.

ESCENA 3^a

(Som a casa els Banks. Apareixen la Jane i el Michael.)

Michael: Creus que avui tindrem la nova mainadera?

Jane: No sé, Michael. Però com no sigui com nosaltres volem, ja saps què hem de fer.

Michael: Sí, sí! De primer, granotes a les butxaques. De segon, pasta de dents al barret...

Jane: *(mirant per la finestra)* Michael! Vine! Mira!

Michael: Què, què és?

Jane: Sembla una senyora, però està volant amb un paraigües! I ve cap a aquí!

Michael: Deu ser una bruixa!

Jane: Ja és a terra. Ha entrat al jardí!

(Piquen a la porta i els nens marxen corrents, topant amb la criada.)

Criada: Seran tabalots! *(Va a obrir la porta i entra la Mary.)*

Mary Poppins: Bon dia tingui. Vinc per un anunci de mainadera. És aquí?

Criada: Sí senyoreta! La casa de la família Banks. Senyora! Senyor!

(Entren el pare i la mare.)

Senyora Banks: Ah... la nova mainadera! Senyoreta...

Mary Poppins: Poppins, Mary Poppins.

Criada: Quin nom més curiós...

Senyora Banks: Alice...

Criada: Sí senyora, a canviar els llençols.

Senyor Banks: Bé, senyoreta Poppins. Ha respost ràpidament l'anunci. Ben fet.

Mary Poppins: De fet, vinc en resposta d'aquesta carta que reclamava els meus serveis.

(Treu la carta estripada i enganxada dels nens i la dona al pare.)

Mary Poppins: Pot estar convençut que compleixo tots i cadascun dels requisits que hi diu.

Senyor Banks: Però, però... *(mirant-se el paper)* però si el vaig llençar al contenidor blau...

Mary Poppins: Hi ha algun problema, senyor Banks?

Senyor Banks: Problema? No, no... suposo que no... Porta alguna carta de recomanació? Ve

d'alguna agència de mainaderes?

Mary Poppins: A la primera pregunta li he de respondre que no, i a la segona, també. Però no es preocupin, que compliré amb la meva feina sense cap problema.

Senyora Banks: Parlem de condicions, doncs...

Mary Poppins: Molt senzilles. El dijous és el dia que em donaran festa. I seré la mainadera dels nens fins que el vent canviï de direcció. Tracte fet?

Senyora Banks: Bé, sí, per mi d'acord... I tu, George?

Senyor Banks: Oh, és que... com? Cantar? Dijous festa? Bé molt bé. Però sàpiga que estarà a prova una setmana. Pensi que la majoria de mainaderes no duren tant de temps amb els nostres fills. Els cal mà dura, exigència...

Mary Poppins: Els puc veure?

Senyora Banks: Sí, és clar. Els deixem sols perquè es coneguin. Nens! Podeu venir, si us plau?

(Apareixen els nens, caminant lentament i mirant-se fixament la Mary.)

Senyora Banks: Jane, Michael, aquesta és la Mary Poppins, la vostra nova mainadera.

Senyor Banks: I bé, no dieu res?

Jane i Michael: Hola! Com està vostè?

Senyora Banks: Perfecte. Bé els deixem. Fins després! Anem, George.

(Els pares marxen. El pare va mirant-se la carta i la Mary.)

Mary Poppins: Així què? Se us ha menjat la llengua el gat?

Michael: Ets una bruixa?

Mary Poppins: Au va, quines coses dius?

Jane: T'hem vist venir volant amb el paraigües!

Mary Poppins: Cansa menys que anar caminant, no creieu?

Jane: No ho sabem. Nosaltres no volem.

Mary Poppins: Ah no? Mmmm, sí que tindrem feina... M'ajudeu a treure les coses de la meva bossa?

Michael: Quines coses?

Mary Poppins: Les que necessito per a la meva habitació, quines sinó?

(La Mary posa la bossa sobre la taula i en comença a treure coses. Primer petites, i després més grans.)

Mary Poppins: Un despertador... una làmpara... un ós... Ah! I la cinta mesura-nens!

Michael: Per a què serveix?

Mary Poppins: Per mesurar nens! Quines preguntes més poca-soltes que feu! Va, vine!

(La Mary el mesura.)

Mary Poppins: M'ho imaginava. Michael Banks, tossut i morrut.

(La Jane riu.)

Mary Poppins: Ara tu, Jane.

(Para de riure de cop i la Mary la mesura.)

Mary Poppins: M'ho imaginava. Busca-raons i presumida.

(Ara és el Michael qui riu de valent.)

Jane: I tu, Mary?

Mary Poppins: Jo? Va, si ho voleu saber... Agafeu!

(Mesuren la Mary.)

Michael: Què hi diu?

Mary Poppins: Què vols que hi digui! Mary Poppins, pràcticament perfecta en tot. Va, anem de passeig.

(Marxen de l'escenari.)

ESCENA 4^a

(La Mary i els dos nens caminen per davant el teló. El Bert està pintant un quadre just al mig.)

Jane: Mary Poppins, on anem?

Mary Poppins: Anem cap al parc, Jane.

Michael: El parc? És un rotllo! Hi anem cada dia. Sempre és el mateix!

Mary Poppins: Mai pots saber què et depararà el dia, Michael.

Bert: Mary Poppins? Reconeixeria la teva veu enmig d'un gran terrabastall.

Mary Poppins: Hola Bert.

Bert: Quan l'altre dia va canviar la direcció del vent, vaig pensar que no trigaria a veure't.
Ah! Veig que véns amb els dos nens dels Banks.

Jane: Anem al parc.

Michael: Però no hi volem anar.

Bert: Al parc? Aneu amb la Mary Poppins al parc? No m'ho puc creure! Amb les coses que podeu fer amb ella... Per què no aneu a aquest camp que estava pintant?

Jane: Com vols que entrem dins un quadre?

Bert: La Mary Poppins és capaç de qualsevol cosa.

Michael: De debò? Jo hi vull anar!

Jane: Jo també! Va, Mary!

Mary Poppins: Mira quina n'has fet... Està bé... Agafeu-vos de les mans, i quan digui tres, salteu endavant. Preparats? Una... dues... tres!

(Tots quatre salten endavant i el teló s'obre. Són al camp que pintava el Bert.)

Jane i Michael: Ooooh!

Bert: Ho veieu? Ara, podem fer plegats un agradable passeig pel camp enlloc d'anar per aquell parc fosc i humit de Londres.

Jane: Podem anar a jugar, Mary?

Mary Poppins: D'acord, però no us allunyeu massa.

(Els dos nens marxen corrent.)

Bert: I què, Mary? Quant temps et quedaràs aquesta vegada?

Mary Poppins: Fins que canviï el vent, tal com he fet sempre.

Bert: Algun dia t'hauries de quedar.

(Els nens tornen a entrar cridant.)

Jane: Mary, Mary, hem trobat un senyor que diu que et coneix!!

(Entra el senyor.)

Mary Poppins: Oncle Albert!

Oncle Albert: Mary! Neboda meva!

Jane: Oncle?

Michael: Neboda?

Bert: És l'oncle Albert, el tiet de la Mary Poppins.

Oncle Albert: M'he trobat aquests dos marrecs corrent pel camp i m'han dit que venien amb tu. Ai, quina sorpresa més gran...

Mary Poppins: I tu què hi feies aquí dins?

Oncle Albert: Ja saps que a mi també m'agrada molt jugar, igual que a tu. Ara mateix jugàvem a cuit i amagar. Ei, sortiu que hi ha la Mary Poppins!

(Comencen a sortir tot de gent.)

Vilatà 3: És la Mary Poppins!

Tots: Mary... Mary Poppins...

Vilatà 4: Feia molt temps que no venies al camp a veure'ns, Mary.

Vilatà 2: T'hem trobat a faltar...

Mary Poppins: Ja sabeu que vinc sempre que puc.

Vilatà 6: També ha vingut el Bert!

Bert: Ja sabeu que jo només puc venir si estic amb ella.

Vilatà 1: I aquests dos vailets?

Jane: Som la Jane i el Michael Banks. La Mary Poppins és la nostra mainadera.

Vilatà 5: És la vostra mainadera? Quina sort que teniu!

Vilatà 3: Jo també vull que sigui la meva mainadera.

Vilatà 1: Sou uns enxufats!

Vilatà 4: Quina cara!

Vilatà 5: Ostres! Estic supercalifragilisticoespialidós!

Jane i Michael: Quèèèèèèèèèèèè?

Vilatà 2: Sí home! Supercalifragilísticoespialidós! Que no sabeu què vol dir?

Vilatà 6: Encara són molt petits...

Oncle Albert: Mary! No els has explicat mai?

Mary Poppins: No he tingut pas temps, encara!

Vilatà 4: És la paraula més meravellosa que ha existit mai!

Vilatà 3: La pots dir sempre que vulguis!

Vilatà 5: Sobretot quan no saps què dir...

Vilatà 1: Va Mary, explica-ho tu!

Mary Poppins: Fem-ho tots junts!

Supercalifragilísticoespialidossus
encara que soni ben lleig, estrany i espantossus
si ho dius tranquil segur que sona meravellossus
Supercalifragilísticoespialidossus

Jo de nen mai parava de tartamudejar
i el pare el nas em va torçar per aprendre a parlar
però un dia vaig sentir que deien referint-se a mi
una paraula rara que no s'acabava mai.

Supercalifragilísticoespialidossus...

La volta al món va fer i arreu per on va passar
la parauleta deia i mestre el van designar
a tots els reis i prínceps que solia visitar
quan deia la paraula el convidaven a sopar.

Supercalifragilísticoespialidossus...

Si la llengua no domines, t'entrebanques al parlar
practica amb la paraula i ja podràs bé recitar
però amb compte l'has de fer servir perquè té gran poder
segons a qui li diguis un calbot t'emportaràs.

Supercalifragilísticoespialidossus...

ESCENA 5^a

(Som a casa dels Banks. Piquen a la porta i apareix la criada.)

Criada: Ja va! Ja va! Quines presses!

(Entren els nens, cantant, i la Mary.)

Criada: Mare de Déu! Què és això? Calleu, que el vostre pare és a casa...

(Però els nens no callen, fins que apareix el pare, i la criada s'esfuma.)

Senyor Banks: Es pot saber què és aquest escàndol?

(Els nens callen de cop.)

Senyor Banks: Ara està millor. Sembleu uns galifardeus amb aquests crits!

Michael: Pare, pare, hem anat al camp. Hi hem entrat a través d'un quadre!

Jane: Sí! I allà hem conegut tot de gent molt estranya i divertida!

Michael: I mira què sabem dir: Supercalifragilisticoespialidós!

Senyor Banks: Super què?

Jane: Supercalifragilisticoespialidós! Ens l'ha ensenyat la Mary Poppins!

Senyor Banks: La Mary Poppins, eh? Va, va... Ja n'hi ha prou de rucades i coses inventades.

Ara aneu a posar-vos el pijama i a dormir.

Jane: Però no ens ho hem inventat! Tot és veritat!

Senyor Banks: Ja n'hi ha prou! He dit que marxeu!

(Els nens se'n van però es queden escoltant.)

Senyor Banks: Així que els fa creure bestieses i ensenyar paraules que no volen dir res.

Mary Poppins: Perdoni senyor Banks, però és una paraula que vol dir moltes coses.

Senyor Banks: No em porti la contrària quan li estic parlant. No vull tornar a sentir que els meus fills fan coses estranyes. Faci el favor de fer el què fan les altres mainaderes.

Mary Poppins: Jo no sóc com les altres mainaderes, senyor Banks.

Senyor Banks: Doncs ho haurà de ser! I s'ha acabat!

(El senyor Banks se'n va i la Mary s'asseu. Entren els nens.)

Jane: Mary! No et faran fora, oi?

Mary Poppins: Fer-me fora? A mi? Mai ningú m'ha fet fora de cap casa!

Michael: No volem que te'n vagis...

Mary Poppins: I no me n'aniré. Però ara, heu de fer cas al vostre pare i anar a dormir.

Michael: Però és que no tenim son!

Jane: Estem massa emocionats amb tot el que hem fet avui!

Mary Poppins: Doncs us haureu d'anar tranquil·litzant. Voleu que us expliqui una cosa?

Jane i Michael: Sí, sí!

Mary Poppins: Sabeu on és l'església de Sant Pau?

Michael: Sí, de camí al banc on treballa el pare...

Mary Poppins: Doncs no sé si us haureu fixat, però a les escales que porten a l'església, s'hi asseu cada dia una senyora moooolt i molt pobra, que ven menjar pels ocells.

(Mentre començava a explicar, la dona que ven menjar s'ha col·locat davant de tot.)

Dona dels ocells: Dos penics, una bossa per dos penics... Qui vol donar menjar als ocells?

Mary Poppins: Cada dia ven les bossetes per dos penics. Amb els diners que recull, ella podrà després prendre un plat de sopa ben calentet. Molta gent passa pel seu costat sense fer-li gens de cas.

(Va passant gent, però ni se la miren.)

Dona dels ocells: Dos penics pels ocells...

Banquer 1: Au senyora, no molesti...

Dona dels ocells: Vol una bossa per dos penics?

Banquer 2: Deixi estar els ocells i surti d'aquí!

Mary Poppins: I dia rera dia, aquella dona passant fred, intenta aconseguir que algú sigui prou generós per comprar-li menjar pels ocells, només per dos penics.

(Els nens estan dormint. La Mary els agafa de la mà, i amb els ulls tancats, marxen de l'escenari.)

ESCENA 6^a

(Els dos nens són a casa amb la Mary Poppins.)

Mary Poppins: Michael, vine, que has d'endreçar l'habitació.

(El Michael no fa massa cas i segueix jugant.)

Jane: Avui està insuportable! M'ha amagat la pasta de dents i m'ha estirat del cabell tres vegades.

Mary Poppins: Sí, avui s'ha aixecat amb el peu esquerre... Michael, vine!

Michael: No vull! *(Els treu la llengua)*

Jane: Mary! Què és això?

(La Jane troba un objecte al terra. L'agafa per donar-lo a la Mary. En Michael s'acosta.)

Michael: Què és! Ho vull jo! És per a mi! Deixeu-m'ho veure!

Mary Poppins: Michael! No siguis impertinent. A més, aquest objecte no és teu! És una brúixola màgica.

Jane: Una brúixola màgica?

Mary Poppins: Sí, quan l'obres i li dius on vols anar, t'hi porta durant dos minuts.

Michael: Ah sí? Va, Mary, provem-ho!

Mary Poppins: D'acord. *(La Mary obre la brúixola)* Nord!

(Els tres comencen a donar voltes i quan paren se'ls apareix un esquimal.)

Esquimal: Hola forasters, benvinguts al Pol Nord!

(L'esquimal s'acosta i frega el nas amb ells.)

Mary Poppins: Fa una mica de fred aquí.

Esquimal: Us puc donar una mica de sopa calenta. Us ve de gust?

Jane: I tant! M'estic congelant.

(L'esquimal torna amb un bol)

Esquimal: És sopa d'ós polar. La millor d'aquest bloc de gel.

Michael: Mmmmm... està boníssima!

Esquimal: Us portaré també unes pells per a què us abrigueu. Però, què us passa?

(La Mary i els nens comencen a girar mentre la Mary diu EST! L'esquimal desapareix i apareix un xinès.)

Jane: Som a la Xina!

Xinès: Molt honorables viatgers. Voldrien acompanyal-me a casa meva?

Mary Poppins: És molt amable, però és que estem donant una volteta pel món.

Xinès: Oh! Que inteessant! I han vingut a veure'm a mi... Són molt amables...

(Tornen a donar voltes i més voltes. La Mary diu SUD. Són a l'Àfrica. Hi ha un africà picant el timbal.)

Africà: Hola aventurers! Sou al meu poblat, de l'Àfrica. Puc fer alguna cosa per vosaltres?

Michael: Oh! Un tam-tam! Sempre he volgut tocar-ne un!

Africà: Endavant, doncs, el pots tocar.

Michael: De veritat? Uau!

(En Michael es posa a tocar el tam-tam)

Africà: D'on veniu?

Jane: Venim de Londres, senyor.

Africà: Londres? Això està molt lluny no? Oh! Sou mags?

(Tornen a donar voltes. A Mary diu OEST i apareixen al costat d'un indi.)

Indi: Hao! Rostres pàlids! Què fer aquí?

Mary Poppins: Benvolgut senyor indi. Estem donant la volta al món amb aquesta brúixola.

Indi: Això ser molt divertit. Poder venir amb vosaltres?

Mary Poppins: No pot ser, ara ja tornem a casa.

Indi: Això que tu dir ser una llàstima. Espero vostès tornar aviat.

(Tornen a girar i arriben de nou a casa.)

Jane: Ha esta increïble, Mary! M'ho he passat molt bé.

Michael: Jo també! Em puc quedar la brúixola?

Mary Poppins: No, Michael. Ja t'he dit que no és una joguina.

(El Michael l'agafa i se'n va corrent. L'obre.)

Michael: Nord! Sud! Est! Oest!

(Comença a donar voltes i més voltes. Com que ho ha dit tot de cop, segueix al parc, però se li acosten els quatre personatges, però amb cara d'enfadats.)

Esquimal: Ei! Per què m'has fet fora de casa?

Xinès: Ets molt dolentot! Ara m'he peldut i no sé tornar a casa!

Africà: Trons! Llamps! Feu acte de presència per a castigar aquest nen!

Indi: Tu haver begut oli!

(Els quatre encerclen el nen.)

Michael: Ah!!!! Socors!!!!

(Els quatre personatges comencen a donar voltes i desapareixen de l'escenari. Arriba la Mary Poppins i la Jane. La Mary agafa la brúixola.)

Michael: Perdona Mary! No ho tornaré a fer mai més!

Mary Poppins: Espero que t'hagi servit de lliçó, Michael.

(Entra la mare.)

Senyora Banks: Què passa! He sentit cridar en Michael...

Mary Poppins: No passa res, senyora Banks. El seu fill que ha decidit portar-se millor.

Senyora Banks: Oh! És veritat, Michael? El teu pare estarà molt content. Bé, igualment us venia a buscar. És hora de sopar!

ESCENA 7^a

(L'escenari està tancat. Apareixen la Mary i els nens. Arriba en Bert corrent.)

Bert: Mary Poppins! Sort que t'he trobat!

Mary Poppins: Què passa Bert? Per què corres d'aquesta manera?

Bert: És el teu oncle. Vinc de veure'l a casa seva. Es troba molt malament.

Mary Poppins: Ostres! Què té un refredat?

Jane: Té mal de panxa?

Michael: Té cacones?

Bert: No! Molt pitjor! Però serà millor que hi vagis. Jo ara no hi puc anar, que he de netejar una xemeneia, però tu segur que el podràs cuidar, i fins i tot curar. Adéu! *(Se'n va.)*

Mary Poppins: Bé, nens! Canvi de plans! Anem a veure l'oncle Albert, a veure què té!

(Marxen i s'obre el teló. Som a casa l'oncle. Està al sostre rient. Piquen a la porta.)

Oncle Albert: Endavant! Ja ja ja...

Mary Poppins: Oncle Albert! Però què fas al sostre?

Oncle Albert: No ho sé, Mary... Ja ja ja... estava amb el Bert, i hem començat a explicar acudits. Ja ja ja... Quan ja feia estona que reia, he notat que començava a elevar-me i aquí dalt m'he quedat! Ja ja ja...

(Els nens riuen una mica.)

Mary Poppins: Nens, no rigueu!, Que això és molt seriós! Fes el favor de baixar!

Oncle Albert: Ja ho intento, però és que no puc! Ja ja ja...

Mary Poppins: Pensa en alguna cosa trista i veuràs com baixes.

Oncle Albert: Ja ja ja... Una cosa trista? Com què? Ah! L'altre dia vaig somiar que era mut.

Jane: Oh, quina llàstima!

Oncle Albert: Sí, com aquell mut que li va dir a un sord que un cec l'estava espiant. Ja ja ja!

(Es posen tots a riure i els dos nens pugen fins on és l'oncle Albert.)

Oncle Albert: Que content estic de tenir-vos aquí dalt amb mi!

Jane: Nosaltres també!

Michael: Això és una passada!

Mary Poppins: El què faltava! Ara ja sou tres aquí dalt.

Uncle Albert: Deixa que es quedin una estona... A més, el Michael em recorda a un senyor que em vaig trobar l'altre dia.

Michael: Ah sí?

Uncle Albert: Sí, i li vaig preguntar: "Com et dius?" I em va dir: "Joan, però quan esternudo em diuen Jesús. *(Altra vegada tots rient.)*

Mary Poppins: Està bé, serà millor que pugui jo també. Pujaré unes galetes...

(La Mary puja amb ells.)

Jane: Que bé, Mary! Ara sí que estem tots!

Michael: Mai havia fet un berenar al sostre d'una habitació.

Jane: Amb tu sempre ens passen coses divertides!

Mary Poppins: Sí, però serà millor que no ho expliqueu a casa. No crec que li agradés molt al vostre pare...

Uncle Albert: El vostre pare té una pota de fusta?

Jane: El pare? No!

Uncle Albert: És que vaig conèixer un home amb una pota de fusta que es deia Smith. I un altre diu: "I com es deia l'altra pota?" Ja ja ja ja... *(Tots riuen molt.)*

Mary Poppins: Em sembla que ja n'hi ha prou. Serà millor que tornem a casa.

Jane i Michael: Ooooooh...

Uncle Albert: Això sí que és trist, molt trist.

(Baixen del sostre.)

Uncle Albert: Em vindreu a visitar un altre dia?

Michael: Sí, és clar que sí!

Jane: Jo vull tornar a berenar al sostre.

Mary Poppins: Va, ja n'hi ha prou. Digueu adéu a l'oncle Albert.

Jane i Michael: Adéu!

Uncle Albert: Adéu macos! Fins la propera! Adéu Mary!

ESCENA 8^a

(La Mary i els nens són al parc. Van de compres per les botiguetes ambulants.)

Jane: Què queda per comprar?

Mary Poppins: No ho sé, el Michael té la llista. Michael, què ens falta?

Michael: Falta el pa.

Mary Poppins: El pa? Molt bé! Allà hi ha la parada del forner.

(S'acosten a una parada. Hi ha cua.)

Jane: Qui és l'últim?

Mainadera: Servidora! Oooh! Jane! Michael!

Jane: Senyoreta Dingle!

Michael: És la nostra antiga mainadera, Mary.

Mary Poppins: Ah, senyoreta Dingle! Els nens m'han parlat molt de vostè.

Mainadera: Me'n faig creus! Com ho soporta això d'estar amb ells?

Mary Poppins: Però si són encantadors!

Mainadera: Encantadors? Res d'això... Sap què? Me'n vaig a comprar el pa a una altra banda. Passi-ho bé!

(La senyoreta Dingle se'n va.)

Mary Poppins: No era molt simpàtica, no?

Jane: Era una bruixa!

Vilatà 4: Qui és ara?

Michael: Nosaltres! Una barra de quart, si us plau.

Vilatà 4: Aquí tens, vailet.

Michael: Gràcies!

(Arriben fins la parada del costat.)

Vilatà 3: Adéu senyora Corry!

Mary Poppins: Senyora Corry? Àngela!

Senyora Corry: Mary Poppins! Hola!

Mary Poppins: Nens! Us presento la senyora Corry. Heu tastat mai els seus caramels?

Jane: No. L'hem vist moltes vegades, però no n'hem menjat mai.

Michael: Són uns caramels molt estranys...

Senyora Corry: Estranys, els meus caramels? Per què?

Jane: Tenen un embolcall...

Mary Poppins: Ben maco!

Michael: Són estrelles de plàstic enganxades en un paper!

Senyora Corry: Per què no en tasteu?

(Els dona un caramel a cada un. El desemboliquen. La Jane se'l posa a la boca.)

Michael: Són liles! Brrr!

Jane: Mmmm! És boníssim! Té gust de maduixeta àcida!

(El Michael se'l menja.)

Michael: Ooooh! El meu és de taronja! Però mai n'havia pres un de tant bo! En vull més!

Jane: Jo també!

Senyora Corry: Ui, no podrà ser... aquests caramels són per menjar-ne només un cada dia.

Estan fets d'un ingredient especial que us pot fer mal si en preneu massa.

Mary Poppins: Sabeu, nens? El secret està en l'estrella de l'embolcall.

Jane: L'estrella? Per què?

Senyora Corry: Són estrelles de l'espai. I cada nit, les estrelles dels caramels que he venut, les torno a col·locar al cel.

Jane i Michael: Ooooooh!

Mary Poppins: Jane, paga els caramels a la senyora Corry i seguim el passeig.

Jane: Tingui!

Senyora Corry: M'has d'enganxar la moneda al vestit. És així com cobro jo els diners.

(La Jane posa la moneda al vestit de la senyora Corry i s'acomiaden.)

Michael: Quina senyora més estranya!

Jane: Mary Poppins, m'encanten els teus amics!

ESCENA 9^a

(Som a casa els Banks. Hi ha el pare.)

Senyor Banks: Jane! Michael! Baixeu, que marxem!

(Entren els nens.)

Jane: Marxem? A on, pare?

Michael: I la Mary Poppins?

Senyor Banks: Avui és el dia de festa de la Mary Poppins. I sortireu amb mi.

Jane: Amb tu?

Michael: Si mai hem anat enlloc amb tu, pare...

Senyor Banks: Doncs avui sí. Així demostraré a la vostra mainadera que jo també us sé cuidar. I ho faré molt millor que ella.

Michael: On anirem?

Senyor Banks: Al banc.

Jane: Al banc?

Senyor Banks: És clar! S'han acabat aquestes tonteries que dieu que feu amb la Mary Poppins. No anireu de passeig al parc. Aneu a conèixer el lloc on treballen persones grans i importants. Així veureu el què espero de vosaltres, que sigueu responsables, seriosos i que no perdeu el temps amb la imaginació.

Jane i Michael: Quin rotllo!

(Baixen de l'escenari per donar la volta mentre es col·loca el decorat del carrer i el banc. Apareix la dona que ven menjar pels ocells.)

Dona dels ocells: Menjar pels ocells! Una bossa per dos penics!

Jane: Mira, Michael! La dona que ens va dir la Mary Poppins!

Michael: És veritat! Pare, em deixes comprar una bossa de menjar pels ocells?

Senyor Banks: Què dius ara? Ni pensar-hi! A més, d'on treuràs els diners?

Michael: Tinc dos penics a la butxaca. Just el què necessito.

Senyor Banks: Doncs no els gastaràs amb aquesta poca-soltada. Va, continuem!

Michael: Però jo vull comprar menjar pels ocells! Hem d'ajudar la senyora!

Senyor Banks: Prou, Michael! He dit que no i és que no! Fes el favor de venir cap a aquí!

Dona dels ocells: No passa res, noiet... Ves amb el teu pare...

(Els tres continuen el camí. La dona se'n va. Arriben al banc, on l'esperen els dos banquers.)

Banquer 1: Bon dia, senyor Banks. Veig que ve acompanyat...

Senyor Banks: Són els meus fills. Els he portat al banc perquè vegin amb els seus ulls com funciona el país i com han d'actuar d'ara en endavant.

Banquer 2: Molt bé, molt bé! Apreneu del vostre pare, noiets, que quan sigueu grans, heu de ser com ell.

Banquer 1: És a dir, com nosaltres.

Banquer 2: Heu de tenir cura dels vostres diners, acariciar-los, estimar-los.

Senyor Banks: I evidentment, invertir-los sàviament en aquest banc.

Michael: Jo vull els diners per comprar menjar pels ocells!

Banquer 1: Què dius ara?

Banquer 2: T'has begut l'enteniment?

Senyor Banks: Perdoneu, és que tenen una mainadera que els omple el cap de pardals...

Jane: No és veritat! La Mary Poppins ens tracta molt bé i ens diu coses molt boniques!

Banquer 1: No ho dubto, noieta, no ho dubto... Però no podeu anar donant els diners a qualsevol que passa pel carrer...

Banquer 2: Quants diners tens?

Michael: Dos penics, però són pels ocells!

Banquer 1: Pensa que si els ingresses en el banc, seria com si fossis propietari de grans vaixells...

Senyor Banks: De trens, de camps de cafè i camps de te...

Banquer 2: De palaus, de mansions, de bancs...

Banquer 1: De debò no vols donar-me aquests dos penics?

Michael: No, no vull!

Banquer 2: Ja veuràs com sí!

(El banquer intenta agafar les monedes de la mà d'en Michael.)

Michael: No vull! Doni'm els meus diners! Són meus!

(Tots intenten agafar els diners. De tant estirar, cauen tots per terra. Arriba el policia. També entra la gent del poble.)

Policia: Què passa aquí?

Jane: Es volen quedar els nostres diners! Michael, corre!

(Els nens marxen corrents.)

Senyor Banks: Policia, aturi'ls!

Policia: Ep, nens, veniu cap aquí ara mateix!

Vilatà 1: Has sentit? Volien quedar-se els diners d'aquell nen!

Vilatà 2: Una mica més i li prenen! Talment com si fos un robatori!

Vilatà 1: Quin banc més mesquí!

Vilatà 2: Doncs jo tinc els meus estalvis aquí!

Vilatà 1: I jo també! Ara mateix els vaig a treure!

Vilatà 2: I tant! Som-hi!

Vilatà 1: Ep vostès! Torni'ns els diners! No volem saber res d'estafadors!

Vilatà 2: Voler quedar-se els diners d'un marrec! Ho haveu vist això? Ho haveu vist?

Vilatans: Torneu-nos els diners! Torneu-nos els diners!

Banquer 2: Ep, socors! Policia!

Policia: Ordre, ordre! Reforços, reforços al banc!

(La gent va acostant-se als banquers amenaçadorament.)

ESCENA 10^a

(L'escenari està tancat. Apareixen els nens corrent i topen amb en Bert, que va molt brut.)

Jane i Michael: Aaaaah!

Bert: Ei! Que sóc jo! En Bert!

Michael: Bert! Vas molt brut!

Bert: Home! Vinc de netejar ni més ni menys que quinze xemeneies! Com voleu que estigui?

I vosaltres? Què feu corrent sols pel carrer? I la Mary Poppins?

Jane: És el seu dia de festa. Hem anat al banc amb el nostre pare.

Michael: Però es veu que hem fet alguna cosa mal feta. S'ha enfadat molt.

Jane: I la policia ens buscava!

Bert: La policia? Va, us portaré a casa.

(Marxen i el teló s'obre. Som a casa dels Banks i truquen a la porta. Entra la mare.)

Senyora Banks: Nens! Què feu aquí? I el vostre pare? I vostè qui és? Quina n'heu fet?

Bert: Tranquil·la senyora. Sóc en Bert, l'escura-xemeneies. Sóc amic de la Mary Poppins, i també dels seus fills. Me'ls he trobat sols pel carrer i els he portat fins aquí.

Senyora Banks: Ah, moltes gràcies... I vosaltres? En quin embolic us heu ficat? Per la ràdio deien que hi havia aldarulls al banc. Espero que no hi tingueu res a veure...

Jane: No hem fet res, mama, de debò...

Michael: Bé... no hem fet res, expressament.

Senyora Banks: Ai, Déu meu! Hi haurà trons i llamps aquest vespre...

Bert: Bé, senyora, jo me'n vaig.

Senyora Banks: Ai, perdoni... Però escolti, ja que està aquí, no li faria res donar una ullada a la nostra xemeneia? Últimament entra fum al menjador, deu estar bruta.

Bert: D'acord, cap problema.

Senyora Banks: Gràcies, moltes gràcies. Vosaltres, quedeu-vos aquí i no molesteu.

(La senyora Banks marxa i es queden els nens amb el Bert, que comença a mirar i netejar la xemeneia. Arriba la Mary Poppins.)

Bert: Mmmm... sí que està bruta, sí...

Mary Poppins: Però... què feu tots vosaltres aquí?

Jane: Mary!

Michael: Com t'hem trobat a faltar!

(Els nens s'abarcen a la May Poppins.)

Mary Poppins: No sé perquè, però m'ensumo que tindrem problemes...

Jane: Bert! T'agrada netejar xemeneies?

Bert: Que si m'agrada? M'encanta!

Michael: Però és un forat molt fosc, i brut!

Bert: Pensa que és com un túnel a un altre món. Quan som a dalt dels terrats, a les teulades de les cases, la vista que tenim des d'allà és impressionant!

Jane: I què es veu?

Bert: Es veu Londres com poca gent la pot veure. Només els ocells i els escura-xemeneies poden gaudir d'aquesta imatge!

Michael: Oh! Jo també ho vull veure!

Jane: Podem pujar, Mary?

Mary Poppins: Només una estona, eh?

Jane i Michael: Visca!

(Es fiquen per dins la llar de foc. Arriben dalt la teulada.)

Jane: És una passada!

Michael: Que maco!

Bert: Ja us ho havia dit!

Escura-xemeneies 1: Ei Bert! Què fas per aquí dalt?

Escura-xemeneies 2: No havies acabat la feina?

Bert: Sí, però me n'ha sortit una altra de rebot!

Escura-xemeneies 3: Oh! Estàs amb la Mary Poppins!

Escura-xemeneies 1 i escura-xemeneies 2: Mary Poppins!

(S'acosten per saludar-la.)

Escura-xemeneies 2: És un honor tenir-te a les teulades!

Escura-xemeneies 3: I aquests nens?

Mary Poppins: Són la Jane i el Michael Banks.

Escura-xemeneies 1: Banks? Avui hem sentit molt aquest nom.

Bert: Ah sí?

Escura-xemeneies 2: Sí, quan estàvem netejant unes xemeneies al voltant del banc.

Escura-xemeneies 3: Es veu que n'ha passat alguna de grossa...

Escura-xemeneies 1: Hi havia tot de gent que volia treure els seus diners.

Escura-xemeneies 2: Ha hagut de venir la policia, i hi ha hagut corredisses.

Escura-xemeneies 3: El nom de Banks no parava de sonar entre els banquers.

Mary Poppins: Serà millor que tornem a casa de seguida. Si ha passat alguna cosa amb el vostre pare, millor que estiguem a baix i no aquí dalt.

Escura-xemeneies 1: Baixem-hi tots!

(Tots baixen al menjador altra vegada.)

Jane: Què podem fer si el pare s'ha ficat en un embolic per culpa nostra?

Michael: No vull que li passi res al pare...

Bert: Sabeu què? Li podem donar la mà.

Jane: Donar la mà?

Escura-xemeneies 2: És clar, que no sabeu que donar la mà a un escura-xemeneies dóna sort?

Michael: No, no ho sabem.

Escura-xemeneies 3: Doncs podem començar amb vosaltres.

(Els nens donen la mà als escura-xemeneies al moment que comença la cançó.)

XIM XIMENI

Xim ximeni xim ximeni xim xim xeró
Sóc home de sort, de fortuna i d'atzar
Xim ximeni xim ximeni xim xim xeró
Quanta sort tindràs si em dones la mà
i si un petó em fas, més sort tu tindràs

Tothom creu que el nostre ofici deu ser
odiós, antipàtic, brut i horrorós
però no imaginem que la realitat
és que som la gent més feliç que hi ha al món.

Xim ximeni xim ximeni xim xim xeró...

Escombra ben fina i un bon raspall
són les meves eines, les porto al treball

Dalt les teulades podem contemplar
la ciutat de Londres com ningú l'ha vist
(parlant) és una vista espectacular
(parlant) un cop n'has gaudit no ho pots oblidar
(parlant) com si fos un somni

Xim ximeni xim ximeni xim xim xeró...

ESCENA 11^a

(Som a casa dels Banks. Hi ha la Mary, el Bert i els 3 escura-xemeneies. Entra el seyor Banks, cap cot i preocupat.)

Mary Poppins: Bona tarda, senyor Banks!

Senyor Banks: Bona tarda? Quina gràcia que em fa...

Mary Poppins: Li agradarà saber que els nens són a dalt, a l'habitació.

Senyor Banks: Els nens? Ai, els nens... però ells no en tenen cap culpa.

Bert: La culpa de què, senyor? Ha passat alguna cosa greu?

Senyor Banks: De debò ho voleu saber, el què ha passat?

(Se separa una mica d'ells. Representa que recorda el què ha passat. Apareixen els dos banquers.)

Banquer 1: Senyor banks, no cal dir que l'incident d'avui ha estat molt greu.

Banquer 2: Des de la guerra que no havíem viscut una situació semblant.

Banquer 1: Es pot fer a la idea de quants diners devem haver perdut avui?

Banquer 2: I tot per culpa dels seus fills!

Senyor Banks: Em faig responsable de tot el què ha passat.

Banquer 1: I tant, que se'n farà, de responsable.

Banquer 2: Queda despatxat! No cal que torni mai més al banc.

(Es fa un silenci.)

Banquer 1: No vol dir res?

Senyor Banks: La veritat és que no sé què dir...

Banquer 2: No m'estranya.

Senyor Banks: De fet, només em ve una paraula al cap... Supercalifragilisticoespialidós!

Banquer 1: Que diu que què?

Senyor Banks: Spercalifragilisticoespialidós! És el què diu la Mary Poppins!

Banquer 2: La Mary Soquins?

Senyor Banks: Poppins, la mainadera dels meus fills! Gràcies a ella són com són!

Banquer 1: Doncs quina feineta que li ha fet...

(Els banquers se'n van i el senyor Banks torna a ser amb ells.)

Senyor Banks: Ja ho veieu. Em fan fora de la feina, per la qual he treballat tant, i l'únic que se m'ocorreix dir és aquesta parauleta dels nassos.

Bert: No és una paraula qualsevol, senyor. No s'ha sentit diferent quan la deia?

Senyor Banks: Sí, però de què m'ha servit?

Mary Poppins: L'ha servit de molt, però vostè encara no ho sap.

Senyor Banks: Ai, Mary Poppins... Des de que vas arribar, que només fan que sortir problemes...

Escura-xemeneies 1: A què li diu problemes, senyor?

Escura-xemeneies 2: Són problemes que els seus fills siguin feliços?

Escura-xemeneies 3: Són problemes que els nens tinguin ganes de cantar, de jugar, de riure?

Bert: És un problema que per primera vegada hagi sortit a passejar amb ells, hi hagi parlat, que sàpiga què volen, què diuen, què pensen...

Senyor Banks: Però, és que jo... la meva feina és molt important...

Mary Poppins: Cap feina ha de ser més important que l'amor pels fills, senyor Banks.

Vostè ha perdut molt de temps, dedicant-se al banc, i oblidant que tenia una família.

Bert: D'aquí molt poc, els seus fills es faran grans i ja no voldran que vostè els acompanyi enlloc.

Mary Poppins: No pot perdre l'oportunitat d'estar amb ells. Ha de posar una mica de sucre a la seva vida.

Senyor Banks: De sucre?

Mary Poppins: El sucre endolceix fins i tot les situacions més difícils.

Senyor Banks: Mary Poppins... Vostè seria capaç d'endolcir la vida de qualsevol...

Bert: Bé, nosaltres marxem.

Escura-xemeneies 1: Però no ho farem...

Escura-xemeneies 2: Sense donar-li la mà...

Escura-xemeneies 3: I desitjar-li molta sort en el futur...

(Els escuraxemeneis encaixen la mà amb el senyor Banks i tots el deixen sol.)

Senyor Banks: Una mica de sucre...

ESCENA 12^a

(El vent canvia de direcció. Som a casa dels Banks. Hi ha la Mary, la Senyora Banks: . Banks i la criada.)

Senyora Banks: I no podem fer res per a què canviï d'opinió?

Mary Poppins: Em sap greu, però quan vaig arribar ja els vaig dir que quan el vent canviés de direcció, seria el moment què marxaria.

Criada: Quina llàstima. Personalment la trobaré molt a faltar... Des de que vostè va arribar, hi ha hagut menys crits en aquesta casa.

(Entren els nens.)

Jane: Mary, no volem que marxis!

Michael: Què farem sense tu?

Mary Poppins: He de marxar. Hi ha molts altres nens i nenes que necessiten una mainadera, i també he d'estar per ells.

Jane: Però t'oblidaràs de nosaltres!

Mary Poppins: Mai m'oblidaré de vosaltres. No m'he oblidat mai de ningú i no ho faré ara.

(Piquen a la porta. La Mary va marxant sense que se n'adonin.)

Criada: Vaig a obrir! *(Entra el policia.)*

Policia: Perdonin, estic buscant el senyor Banks.

Senyora Banks: Sóc la seva senyora. Passa alguna cosa?

Policia: Els directius del banc m'han manat que el vingui a buscar.

Senyor Banks: *(apareixent de cop)* I per què em busquen, si es pot saber?

Banquer 1: *(entrant)* Perquè volem que torni a treballar amb nosaltres.

Banquer 2: Ens ho hem pensat millor, i creiem que només vostè és capaç de treure'ns de la crisi en la què ens trobem ara.

(Els pares s'abracen.)

Criada: Sembla que tot acabarà bé!

Jane: I la Mary Poppins?

Senyora Banks: Ha marxat!

Senyor Banks: Quina llàstima! M'hauria agradat donar-li les gràcies.

Michael: I ara què farem? Amb qui jugarem?

Jane: Tindrem una altra mainadera?

Senyor Banks: No fills meus. A partir d'ara, les coses en aquesta casa canviaran.

Michael: I amb qui anirem al parc?

Senyor Banks: Amb la mama.

Jane: Amb la mama?

Senyor Banks: I amb mi.

Michael: Amb tu?

Criada: I jo puc venir?

Senyora Banks: Alice!

Criada: Sí senyora, a planxar les camises....

Senyora Banks: No Alice, marxem tots!

Banquer 2: Banks! I la feina?

Senyor Banks: La feina? Posin-li una mica de sucre!

Banquer 1, banquer 2 i policia: Sucre?

UNA MICA DE SUCRE

Alguna cosa hem canviat
alegres hem d'estar
feliços som, feliços hem de ser.

Una mica de sucre fa que tot sigui més bo
allò que té mal gust ja no us amargarà
una mica de sucre fa que tot sigui més bo
segur que us agradarà

L'ocell fa a l'arbre el seu niu
no para mai de transportar
les fulles i les branques sens parar
Però acompanya el seu treball
amb un melòdic cant
i així va fent
la feina tan content.

Una mica de sucre...

Tota la feina que hem anat fent
les hores que ens hi hem passat
aprendre frases, gestos, moviments
Però al final estem contents
que us hagi agradat
perquè (perquè) estem (estem) molt molt emocionats.

Una mica de sucre...